

391

ва, преди тридесет години... Защото тя бе неговата първа обич и той никога не можеше да забрави пламена и очарованието на ония дни от ранната си младост...

- Белославо... Думите ти са тежки. Ако ти знаеше какви трудни дни преживява баща ти сега...

Кралицата отправи загрижен поглед към самодржеца. Колко застарял ѝ се стори отведнъж. С изкопано от дълбоки бръчки чело. Леко побелял, бледен и унесен в някаква неспирна, вътрешна тревога.

- Щом такава е волята ти, не ти се сърдя... Ала решението ни с Владислав е да си заминем.

Самодържецът вдигна високо свещника и изпрати кралицата до вратата. След това се върна отново към работата си, взе в ръце посланието на папата, за стотен път го прочете и се помъчи да разгадае тайната мисъл на Григорий IX, подбудите, които го караха да му напомня за кръстоносните войски, които младият Бодуен събираше из западните земи, желанието му да възвърне и Ватаци към лоното на католичеството.

Уморен от грижи и разяждащо недоверие, той неволно отпусна чело връз скръстените си над папските пергаменти ръце, тъй тежко понякога умората надделяваше мощта на плътта, будността на духа. Безсилни да надвиват над безбройните съмнения и неспокойства.

Някой тихо седна край него, сложи едва докосваща десница на рамото му, с другата почти неуловимо погали главата му. Иоан Асен трепна, извърна се. По лицето му се изписа радост, изненада. Той скочи, блъсна стола си назад, в чудно възмущение.

- Светий отче! Кога се завърна?

Архимандрит Сава поклати глава.

- Аз съм винаги при вас...

Царят се помъчи да си спомни от кога не е виждал преподобния мъж, но не можа. Щастие то му, че пак го вижда, бе тъй силно